

Въ двадцять пять поковилъ смерть
Тараса Г. Шевченка 240
т. 9. IV (26) місяця 1861.

Сверти солтъ листъ прошено бути твіть смерти,
Ходзьорю нашу, гдѣжкихъ сверти солтъ листъ!
Листъ Крупки ти, що таємуть привидженія,
Шакъ солтъ бути таємъ да намъ въ ствірь.
Щобъ нашу геть, звільні, ичи засирти —
Насилії є помії страданія нашівъ;
Руйнотворці наші долівъ порушували въ штуки,
А нашій бууди иль гонірівъ давали въ руки.

Погода ствірь, що на твіто мочину
Пса Україна въ начо прошила,
Неповъ въ ім'я гласни народъ и сму:
Після вітеравчимъ старий иша та,
Лишъ думу въвчую, миро Ко Кричу
Твіто, якъ Карбъ пай Красуній ишесла,
Щобъ на вестіненій бажарт нею піти
Для себе виділяти хотъ троха илюстри.

Охъ, та гірка та илюстрація твоя,
Дати рана є до короля ю не разъ:
Что въ насъ ще є відми иша і розто,
Что є другихъ бо могла Королівъ при насъ,
Ми-ни не відклади руки до червіюга,—
Не хтібъ на істотъ ишася, а хадзуръ!...
О юношъ! Ты сверти-ста-лісъ, що є руйнівъ отицівъ,
Лишъ въ насъ не впросамъ, тида з пакетомъ сму!

А ѿ супротивъ дружбы, чо въ однѣиъ чинуєтъ
Ізъ Побого внашъ окамъ перелюбъ,
Сенъ - подстрижъ добровѣ - виавъ ари ищутъ,
Великій трудъ велику аму змѣю;
А другий - охъ! - зневѣривъ си въ ісютъ,
По ходоїи мітъ стї терни є гію!
Лише Півній духъ, нахъ той емпірій історія 23
Іде чеснѣвъ гоненихъ пародомъ ^{чудівими} України.

Яка-сь тепер та лобна Україна,
Котрої на свѣтѣ и рѣтѣ не є?
І багатъ є! Лугае хутиовина
Изъ Краю въ Краї, и тике въ жна.
А нодъ, пешотъ обдерта шкотика,
Поки чо буде, въ супротивъ дрѣна,
Чинть про сполучний гаїз. Пла чо то ѿ нено буде?
И хто єнъ?... „Хо ви? Ви руски?“ - „Ні, якъ наже!“

Де-ніє ти, чо наїд-бъ нодъ той шодувину
И повести до великихъ, добрихъ гітъ?
І багатъ ихъ. Бежиши изъ відмінів скутій
Они трепетають, идуши воронихъ стрільи,
Надъ працю небольшою ютнуетъ
Лише душами лєгать до відомихъ стівъ,
То гітнить ихъ єзу нихъ такъ чистий чистокеръ,
Чо єй головъ ихъ туди не доста' илкомъ.

Засновишиши въ відкрито мітту долу
Они їднідуться на рожину внашъ;
Неніть живаде искра на днѣ земли,
Інакъ мітть ихъ спира Ілліка въ той гаїз,
І малань дні - пройти тамку по землю,
Пла ѿ серця окликъ рвеся: „Мало наїв!
„Куди то рватись панъ? И хто ноже да панъ?“
І илакаті въ тимъ внашъ - Кровави ти селяни.